

DE MENS BESTAAT, IK HEB HEM ONTMOET!

Niet zo lang geleden zag ik op een muur staan: 'God bestaat, ik heb hem ontmoet!'

Dat te lezen verbaasde me.

Niet dat God bestaat, die vraag is niet aan de orde, maar dat iemand hem had ontmoet vóór mij ... daar stond ik van te kijken.

Omdat ik het voorrecht had God te ontmoeten, precies op een moment dat ik aan hem begon te twijfelen.

In een dorpje van de Lozère, je weet wel, ... waar iedereen is weggetrokken. Er was niemand meer.

Toen ik voor een kerkje passeerde – ik weet niet wat me ertoe aanzette – ben ik er binnengestapt. En daar werd ik verblind door een hevige, ondraaglijk licht.

Het was ... God! God in hoogsteigen persoon! God die aan het bidden was! Ik zei bij mezelf:

'Tot wie bidt hij?'

'Hij bidt toch niet tot zichzelf? Toch hij, God, niet!'

Maar nee, hij bad tot de mens!

Tot de mens ...! Hij bad tot mij. Hij twijfelde aan mij zoals ik aan hem had getwijfeld.

Hij zei:

'Oh mens, als je bestaat, geef me een teken.'

Ik zei:

'God, hier ben ik.'

'Ah!' zei hij. 'Mirakel! Een menselijke verschijning!'

Maar ik zei:

'Mijn God, hoe kan u twijfelen aan het bestaan van de mens? U hebt hem toch zelf geschapen!'

Hij antwoordde:

'Ja, maar ... het is al zo lang geleden dat ik er nog een in mijn kerk heb gezien dat ik me afvroeg of het geen zinsbegoocheling was.'

Ik zei:

'Dan bent u dus nu gerustgesteld, God.'

'Ja, ja', antwoordde hij, '... nu ga ik hun daarboven kunnen zeggen:

De mens bestaat, ik heb hem gezien.'